

Phần 6

Chương 16 Quân Xanh

Cung điện đỏ rực, giường đỏ rực, nền đỏ rực, tân nương đỏ rực...

Tân nương tử ngồi nghiêm chỉnh, nhưng theo như mức độ lay động của mũ phượng trên đầu nàng, phỏng chừng tư thế đó cũng không duy trì được bao lâu.

Đúng lúc này, cửa phòng “Két” một tiếng mở ra, theo người đến là âm thanh ồn ào náo động cùng với mùi rượu nồng xộc thẳng vào mũi ngay cả khăn voan cũng không ngăn lại được, tân nương tử hơi hơi nâng tay áo lên che khuất mũi, cùng lúc đó cũng nghe thấy tiếng nói lộn xộn của thiếu niên.

Sau đó khăn voan của nàng bị vén lên...

“Không xinh đẹp bằng Lộ Hưu Nhan!!”

Câu đầu tiên của thiếu niên sát phong cảnh lại thiếu tầm nhìn như thế, tân nương tử cũng đành nhẫn nhịn, nhưng chung quy vẫn là người tuổi trẻ khí thịnh, cũng liền đối đáp lại một câu:

“Không anh tuấn bằng Cảnh Hòa ca đâu!!”

Lần thứ hai hoàng đế hẳn tiếp xúc với cái tên “Triệu Cảnh Hòa” đó đã là sau mười mấy năm, khỏi phải nói, xung đột nhỏ trước đây đã sớm bị vùi lấp tại vùng vô đại não rồi. Bởi vậy, lúc hoàng đế thấy cái tên này trên danh sách bổ sung quan viên địa phương được thăng chức hồi kinh ở bộ Lại, mặc dù nghe có chút quen quen, nhưng cũng không nhớ là đã nghe ở đâu.

Lần thứ ba hoàng đế nghe thấy tên “Triệu Cảnh Hòa” này, là cách lần thứ hai một vài ngày. Bởi vì cách tiếp thu khác nhau, hoàng đế tự nhiên cũng sẽ chú ý hơn lúc đọc lý lịch ở bộ Lại.

“Nghe nói Triệu đại nhân ở Hãn châu năm nay có hi vọng nhập kinh để làm quan rồi!”

“Triệu đại nhân?”

Huệ phi thấy Thục phi cùng Dự phi bàn tán rất hăng say, lại không biết các nàng đang nói tới ai, vì trước giờ đều là những con người thích những chuyện bát quái, cho nên để xóa nạn mù chữ cho người không biết, Dự phi cùng Thục phi cũng rất cởi mở chia sẻ:

“Ôi ôi ôi! Đó chính là một danh nhân trong chuyện phong nguyệt đó!”

“Nghe nói các cô nương đã từng được hẳn nhìn trúng giá trị tất cả đều tăng vọt!”

“Đúng rồi, bài thơ “giai nhân phú” đang rất được ưa chuộng trên phố là do một tay hấn sáng tác đấy!”

“Còn không phải sao! Triệu đại nhân đó tài năng quá đáng ngưỡng mộ, năm đó ốm bệnh như thế mà vẫn đoạt được Bảng nhãn đấy thôi!”

“Đúng thế đúng thế!! Quả không hổ là môn sinh đặc ý của Bình Chương đại nhân!”

...

Thục phi Dụ phi giống như hai chú chim riu rít khen ngợi, sôi nổi khắc họa hình tượng một công tử phong lưu văn võ song toàn, tinh thông thi từ ca phú vân vân... Cho nên mới nói, vĩnh viễn không nên xem thường lực lượng bát quái, tuy rằng đám hậu phi bọn họ không biết chính sự, nhưng hình tượng Triệu Cảnh Hòa từ miệng các nàng đi ra thậm chí còn đầy đủ cận kề hơn cả sơ yếu lý lịch trên công văn của bộ Lại, không chỉ khiến Huệ phi khắc sâu ấn tượng về vị nam tử chưa gặp mặt này, mà còn khắc sâu cả trong vị hoàng đế vô ý đi ngang qua nữa.

Chỉ là, ấn tượng được khắc sâu của hoàng đế cũng không phải chuyện thi từ ca phú gì...

Môn sinh của Bình Chương đại nhân?! Bình Chương đại nhân đương nhiệm mới chỉ qua bốn mươi vài năm, đương nhiên sẽ không có môn sinh gần ba mươi tuổi, vậy chỉ có tiền nhiệm Bình Chương - Hoắc Nghị.

Hoắc Nghị, hay có thể nói là quốc trượng. Chính vì điều này, trí nhớ đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên thông suốt, lập tức trong đầu hoàng đế thoáng hiện ra tình cảnh nhiều năm trước hoàng hậu mắt to tròn lúng liếng nhìn thẳng mình khen nam nhân khác...

Triệu Cảnh Hòa! Hóa ra là hấn!!!

Tiêu sái, phong lưu, uyên bác, lại còn... Độc thân?!

“**C**hậu san hô Kim tùng linh chúc thọ một đôi, tượng Kim phật khảm tùng thanh một pho, lư hương ngọc lưu ly Bát Bảo một đôi, Trường bào Đoạn Diêu màu tương hai kiện, Trường bào thanh đoạn thiên mã một kiện, măng bào thù chỉ nhiều màu hai mươi ba tấm...”

Theo tiết tấu đọc của cung nhân, hoàng hậu tự mình kiểm kê quà tặng trong chiếc rương thọ lễ màu đỏ. Hôm nay chính là đại thọ sáu mươi tuổi của quốc trượng, hoàng hậu chuẩn bị cả nửa ngày, để buổi chiều về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Đang lúc hoàng hậu bận rộn, hoàng đế vẫn ngồi im lặng từ đầu đột nhiên ho khan hai tiếng, thành công khiến lực chú ý của hoàng hậu bị dời đi.

“Có chuyện gì sao? Bệ hạ?”

“Không có gì không có gì... Trẫm chỉ nghĩ là mừng thọ sáu mươi của quốc trượng hần là rất đông khách...”

Hoàng hậu không nói gì, chỉ gật gật đầu, tiếp tục kiểm kê đối chiếu quà tặng với trên danh mục.

“... Quốc trượng năm đó rất đông môn sinh, giờ chắc đều trở về đông đủ để chúc thọ lão sư nhỉ...”

“... Mấy ngày này cũng vừa đúng thời điểm các quan viên về kinh báo cáo công tác, có lẽ các đệ tử làm quan ở địa phương cũng có thể qua chúc thọ chứ...”

“Người xưa có câu trò giỏi hơn thầy, quốc trượng thấy đám hậu bối tiền đồ rộng mở, hần là sẽ rất vui mừng mãi nguyện...”

“... Hoàng thượng, người rớt cuộc muốn nói gì?”

Hoàng hậu yên lặng chờ hoàng đế làm nhảm cả nửa ngày mà vẫn mãi chưa nói đến chủ đề chính, vì nàng phải vội vàng chuẩn bị để về nhà mẹ đẻ, nên không thể tiếp tục im lặng giả ngu nữa.

“À không... Trẫm chỉ là tùy tiện nói mấy câu thôi!... Chỉ là nghĩ đến có nhiều thanh niên tài tuấn tụ hội ở phủ Quốc trượng, trẫm lại không thể có mặt, thật sự là rất tiếc nuôi a...”

Thấy hoàng đế không có ý nói ra ý đồ thật sự của mình, hoàng hậu đành phải tự mình suy đoán tâm tư của hần một chút.

Không lẽ là lo phụ thân nàng kết bè kết phái? Nhưng mà nghe lại không giống lắm...

Mà giọng nói còn có chút chua chua, lại càng khiến hoàng hậu thêm khó hiểu. Hoàng hậu tuy rằng rất khôn khéo, nhưng mà sức liên tưởng còn chưa đủ phong phú để liên hệ tới một câu nói vu vơ của mình mười mấy năm trước, cuối cùng chỉ có thể máy móc trả lời:

“Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, gia phụ chỉ là mời nhiều đồng nghiệp cũ, đến lúc đó chỉ là tụ tập đám người quen với nhau thôi.”

Hoàng đế nghe xong cũng chỉ làm bầm vài tiếng không rõ nghĩa, cũng không lên tiếng nữa, nhưng đến lúc hoàng hậu chuẩn bị xong rồi đi, hoàng đế lại mở miệng:

“Vây thì... Vây thì...”

Cứ “Vây thì” cả nửa ngày mà không có câu sau.

“Bệ hạ?”

“Vậy thì... Trở về sớm chút...”

Tốt nhất là không đi nữa! Bởi vì hoàng đế hẳn đã bóng gió lấy được tin tức bên bộ Lại - Triệu Cảnh Hòa vào kinh báo cáo công tác nhân tiện sẽ ở lại quý phủ của lão ân sư đại nhân.

Hôn nhân của hoàng đế cùng hoàng hậu, cũng giống như rất nhiều cuộc hôn nhân khác của các thành viên hoàng thất, lúc bắt đầu thì cũng chỉ là một đám hỏi chính trị bình thường, mấu chốt không phải lấy vợ, mà là lấy một đối tác giúp cho sự nghiệp của mình thêm hoàn mỹ. Nói thế nhưng hoàng đế hẳn đã sống cùng hoàng hậu hơn mười năm, nếu một chút tình cảm cũng không có, mới là có vấn đề!

Chỉ là hoàng đế đã coi hoàng hậu thành “Lão bản nương”, hoàng hậu cũng trực tiếp đem mình coi là “Chương quây” sao? Đột nhiên Triệu Cảnh Hòa xuất hiện khiến cho hoàng đế bỗng ý thức đến vấn đề mà trước nay chưa từng để ý tới.

Yếu tố để nam nhân hấp dẫn nữ nhân có rất nhiều, danh lợi quyền thế cũng chẳng phải vạn năng, vậy nên hoàng đế không tự kỷ đến mức nghĩ rằng tất cả nữ nhân trên đời không phải hẳn thì không lấy chồng. Nhưng mà không có danh lợi quyền thế lại là điều không thể, cho nên người thích suy nghĩ các vấn đề nhân sinh như hoàng đế, giống như các lão giả thích suy nghĩ những vấn đề triết học sâu xa, bắt đầu rối rắm tự hỏi vấn đề “Nàng yêu ta hay yêu tiền của ta?” với vấn cũ rích.

Cuối cùng, dựa theo bước tiến của khoa học “Tư lý thuyết đến chứng minh thực tế”, hoàng đế quyết định thân chinh đi khảo sát thực tiễn.

“Các nàng cảm thấy trẫm là người thế nào?”

Hoàng đế vô tình gặp Thục phi cùng Dự phi ở đình thủy tạ tại ngự hoa viên, cân nhắc một lát, quyết định áp dụng phương pháp đặt câu hỏi không quá trực tiếp này. Đáng tiếc là hẳn không nói ra vấn đề một cách trực tiếp, và cũng vì phạm vi của câu hỏi quá rộng, khiến cho Thục phi cùng Dự phi không biết phải trả lời thế nào, càng không rõ vì sao hoàng đế lại hỏi thế, đành trả lời theo kiểu lập lờ nước đôi:

“Hoàng thượng đương nhiên là rất tốt!”

“Ừ, vậy tốt thế nào?”

Tốt thế nào? Dễ dụ... Nhưng cái này sao có thể nói chứ? Vì thế Thục phi Dự phi cùng nhau liếc mắt trao đổi thông tin, thay đổi phương án trả lời - vượt mônng ngự!

Kể cả không tính là lấy lòng, ít nhất cũng không đắc tội với người.

“Các nàng có biết chuyện “Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián”⁽¹⁾ không?”

Sau khi nghe hai vị phi tần khen mình anh minh thần võ ra sao, phong độ ngời ngời thế nào, hoàng đế liền hỏi một câu:

“Trâu Ky? Đó là ai?”

Đương nhiên, Thục phi cùng Dụ phi một chút cũng chưa sờ qua “Chiến quốc thư”, chỉ là trong cung có nhiều người đã đọc “Chiến quốc thư”, ví như Cung phi lúc trả lời câu hỏi trước của hoàng đế cơ bản là giống hệt như hai vị Thục - Dụ, chẳng qua là nàng lão luyện hơn nhiều, tuy bản chất cũng là nịnh hót nhưng lại lấy chân thực làm chủ đạo, nghe qua cũng không thấy giả như vậy.

“Thế trước khi nàng vào cung có quen vị tri kỷ nào không?” Hoàng đế tiếp tục hỏi.

Đối với việc vấn đề này so với cái trước càng nguy hiểm hơn, Cung phi trái lại không chút do dự, đầu hơi nâng lên, ngạo khí mười phần nói:

“Nô tỳ trước khi vào cung chưa từng coi trọng vị nam tử nào đâu!”

“Đúng là như vậy!! Nương nương trước lúc nhập cung mỹ danh đã sớm vang xa, người đến cầu thân vô số, nhưng mà nương nương chưa từng đặt ai vào mắt đâu!”

Nữ quan hầu hạ Cung phi là thị nữ theo nàng từ phủ cũ, cũng phối hợp chứng thực phong thái ngày xưa của chủ nhân.

“Vậy nếu trăm không phải là hoàng đế, Cung phi liệu có nguyện ý gả cho trăm?”

Tiếp nối lời nói của Cung phi, hoàng đế tiếp tục đem đề tài thảo luận mở rộng.

Cung phi nhất thời ghen hờn, tuy rằng nàng đã rất nhanh chóng khôi phục lại thần thái quyền rũ, hờn giận đáp: “Đây còn không phải là do nô tỳ cùng hoàng thượng có duyên sao!” Nhưng cái ghen hờn trong nháy mắt kia của nàng lại khiến hoàng đế thấy nguy cơ đang dâng cao.

“Phụ nhi khả cầu dã, tuy chấp tiên chi sĩ, ngô diệc vi chi, như bất khả cầu, tông ngô sở hảo.”⁽²⁾

“Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai, thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng.”⁽³⁾

“Danh lợi từ đạo đức của con người mà có, như hoa ở trong núi, là tinh hoa của tự nhiên, tất nhiên là chậm rãi mà sản sinh, từ công lao sự nghiệp của người mà tới, như hoa trồng trong chậu, tùy ý di chuyển thay đổi, hoặc phồn vinh hoặc héo rũ; từ quyền lực của con người, như hoa cắm trong bình, không có gốc rễ, không cần đợi cũng khô héo.”

Từ chỗ Cung phi rời đi, hoàng đế kỳ vọng rất lớn vào Khang phi tinh thông cổ kim, chỉ là sau khi Khang phi nói có sách mách có chứng cả nửa ngày trời cũng chẳng biết là nàng đang giảng cái gì, thế là hoàng đế đành phải thông tục hỏi một chút:

“Đây là ý của nàng?”

“À không, đây là nô tỳ chỉ nói cho người biết cô nhân từng nói vậy thôi.”

Ngụ ý chính là: Đây là ý kiến cá nhân của tổ tiên thôi, không phải là thái độ của bản thân nàng đâu.

Quả đúng là giống với “Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián”: thiếp của ta, sợ ta là đương nhiên - cho nên đối với mấy câu trả lời lạc đề, trốn tránh, hoặc đánh trống lảng, hoàng đế tuy rằng không thích, nhưng vẫn có thể lý giải, liền đi chứng thực ở chỗ thái hậu.

Hoàng đế trong lòng thâm nghĩ, ít nhất thái hậu cũng không sợ hấn.

Thực tế chứng minh thái hậu không phải không sợ hoàng đế, mà là hoàn toàn không sợ hấn! Câu trả lời của thái hậu cho vấn đề của con trai bà chính là trước hết giáo huấn nó cho tốt đã, hơn nữa bà còn giáo huấn đến độ - quên luôn cả vấn đề nó hỏi mình. Bị hấn ở Nhạc Trữ cung gần một canh giờ mà không thu hoạch được cái gì, hoàng đế giờ rất hối hận chính mình đã tự đâm đầu vào lưới.

Điều tra đến chỗ này, hoàng đế không khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo của người đứng trên cao.

Người nhà mà còn thế thì trên đời này còn ai dám nói thật, không sợ hãi mà đánh giá hoàng đế nữa đây?

Chỉ là ý niệm này vừa mới xẹt qua trong đầu hoàng đế thì hấn liền nhớ tới một gương mặt theo hấn là rất đáng ghê tởm - chính là kẻ thù một mắt một còn của hoàng đế từ thuở nhỏ “Mèo rừng”, tên đó không phải là người có thể giải quyết được vấn đề này sao!! Vì thế, hoàng đế lập tức viết thư cho Hành Nguyên vương ở tận Ngự Dương. Nội dung thư rất chi là ngắn gọn, chỉ có: Khanh cảm thấy trăm là nam nhân thế nào?

Có điều vì đường xá quá xa xôi, đợi lúc thư phản hồi này về lại đến tay hoàng đế thì đã mất đến mấy tháng, mà hồi âm “Thần thấy đầu óc bệ hạ hấn là bị úng nước” của Hành Nguyên vương có lẽ nên nói sau...

Tóm lại, cho tới lúc hoàng hậu từ Hoắc phủ hồi cung thì hoàng đế không còn gặp lại tự tin của mình lần nào nữa.

“Quốc trượng đại nhân sao rồi?”

Hoàng đế giả vờ ân cần hỏi, tuy rằng hấn cũng không thực sự muốn biết, nhưng lại không thể không làm mấy công tác vào đề.

“Gia phụ rất tốt, người cũng rất cảm kích hoàng thượng ban thưởng.”

“... Vậy... Lần này có ai tham dự thế?”

Hoàng hậu cảnh giác đánh giá hoàng đế, bởi vì hấn lại hỏi vấn đề ban sáng, hơn nữa lúc hoàng hậu vừa hồi cung, đám cung phi đã vội vàng tới phản ánh với

nàng một loạt những hành động hết sức cổ quái của hoàng đế lúc chiều, tất cả đều chỉ ra rằng hoàng đế có ý đồ khác, lời nói khẳng định có chút sâu xa.

Nhưng mà trước khi tra ra chút manh mối gì, hoàng hậu vẫn tuân thủ theo nguyên tắc lấy bất biến ứng vạn biến, đem tâm khách tham dự buổi tiệc của Hoắc phủ ra nói toàn bộ, trong số này, đương nhiên là có Triệu Cảnh Hòa được phụ thân nàng coi là đệ tử nhập thất.

“Triệu Cảnh Hòa?” Ngữ điệu của hoàng đế nhất thời thay đổi.

“Sao ạ? Hoàng thượng người biết Triệu đại nhân??”

“À không... Bởi vì... Bởi vì năm nay trên danh sách đề cử của bộ Lại có tên của hắn, hình như được đánh giá rất cao, cho nên trẫm có chút ấn tượng...”

“Triệu đại nhân quả đúng là một người có tài, gia phụ vẫn luôn cho rằng Triệu đại nhân chính là một người vô cùng nổi bật trong số các nhân tài của triều đình!”

“À... Ra là thế... Vậy còn hoàng hậu?”

“Sao cơ?”

“... Hoàng hậu cảm thấy Triệu Cảnh Hòa kia là người thế nào?”

“Nô tỳ trước đã cùng nhận lời dạy bảo của gia phụ với hắn, nhưng mà theo nô tỳ thấy, Triệu đại nhân thanh liêm mà lại khoan dung, nhân từ mà lại quyết đoán, quang minh chính đại, không nịnh hót bợ đỡ, quả là một nhân tài hiếm có!”

“Nhưng mà trẫm lại nghe nói người này phong lưu thành tính, phẩm chất cá nhân hình như có chút vấn đề?!”

Hoàng đế nhin không được khinh miệt phản bác.

“Ngoài việc công mà còn xen vào chuyện sinh hoạt cá nhân của thân tử, có vẻ không hợp tình hợp lý, nhưng Triệu đại nhân công tư đều phân biệt rất rõ ràng, nô tỳ thấy đó không phải chuyện quá nghiêm trọng.”

Người khiến hoàng hậu thương thức như thế cũng không nhiều, hơn nữa còn dùng tới cả biện pháp tu từ trong câu. Hoàng đế vốn định hỏi mấy câu nữa mới bắt đầu tiến vào trung tâm vấn đề, lại nghe thấy hoàng hậu nói giúp cho Triệu Cảnh Hòa như vậy, trong đầu nóng lên, liền đem câu nói đang nghẹn nãy giờ hoàn toàn phun ra.

“Vậy hoàng hậu thấy trẫm so với Triệu Cảnh Hòa kia thì thế nào?”

“... Hoàng Thượng... Ý người là sao?”

“Trước đây không phải nàng nói trẫm không anh tuấn bằng Triệu Cảnh Hòa kia đó sao!?”

“...”

Hoàng hậu ngậy ra nhìn hoàng đế, cũng không thể trách nàng hồ đồ, chỉ là nàng đã xem thường trí nhớ của hoàng đế, lại đánh giá quá cao mắt nhìn người của hắn. Hoàng hậu sớm đã đem đêm động phòng hoa chúc năm đó của mình quên sạch không còn một mảnh, huống chi lúc ấy nàng quá nông nổi bông bột, mới tùy tiện mượn tay của người quen ra đánh trả lại mấy câu của hoàng đế thôi, hiện tại đương nhiên là cũng không thẹn với lương tâm.

Mà hoàng đế thấy vẻ mặt mờ mịt của hoàng hậu, cũng không giống với giả vờ, trong lòng hắn không khỏi trầm xuống, đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Cơ mà những lúc này, sự việc lại cứ tiến triển y hệt như suy nghĩ của hắn chứ...

Chỉ thấy vẻ mặt mờ mịt của hoàng hậu có chút thay đổi, nàng kinh ngạc nói:

“Nô tỳ nói vậy lúc nào?”

“Nàng... nàng...”

Hoàng đế run rẩy chỉ vào mặt hoàng hậu, mặt mũi đỏ bừng, miệng không nói nên lời, sử dụng cách miêu tả đương thời thì chính là: Hoàng đế hắn rất muốn tìm một miếng đậu phụ đập đầu chết quách đi cho xong!!

Ghi chú:

1. Chuyện Trâu Ky khéo khuyên vua Tề.

Chuyện kể rằng nước Tề đến đời Tề Uy Vương lại cường thịnh trở lại. Quốc gia mạnh lên, người can gián, kiến nghị càng nhiều. Tề Uy Vương vui vẻ khi nghe được những lời vừa ý, còn với một số ý kiến bất đồng thì không tiếp thu nổi. Tướng quốc lúc ấy có tên là Trâu Ky, thấy Tề Uy Vương mới có một chút thành công đã kiêu ngạo, rất không vừa ý, muốn tìm cơ hội để chữa cho ông ta căn bệnh này.

Một hôm Trâu Ky soi gương cảm thấy mình không chệ vào đâu được, rất đắc ý hỏi vợ “Ta với Thành Bắc Từ công ai đẹp hơn?”, người vợ liền trả lời: “Đương nhiên là chàng đẹp hơn rồi, sao hắn có thể sánh với chàng được!”

Trâu Ky không tin, bèn đi hỏi người thiếp, nàng ta cũng trả lời y hệt như những gì người vợ nói. Lát sau có người khách đến chơi, Trâu Ky liền hỏi ông ta: “Họ đều nói ta đẹp hơn Từ công, ông thấy sao?”, người khách không ngần ngại trả lời: “Quả đúng như vậy, ngài đẹp hơn Từ công rất nhiều.”

Nhưng sau khi gặp được Thành Bắc Từ công thì Trâu Ky bỗng nhận ra mình không tài nào bằng được ông ta, liền về nhà suy nghĩ mãi, mới nhận ra được sự thật rằng người nói mình đẹp hơn Từ công là vì vợ yêu mình, thiếp sợ mình, bần nể mình. Sau đó ông ta đem câu chuyện này kể với Tề vương, ngụ ý muốn nói rằng: nghe lời khen của người khác phải suy nghĩ, tìm hiểu, không thì rất dễ nhận lấy điều dối trá, không phân biệt đúng sai.

2. Lời Khổng Tử: nếu giàu sang có thể cầu thì bắt ta làm kẻ thấp kém cũng được, nhưng nếu không cầu được thì ta chỉ làm việc ta thích thôi.

3. Theo Sử ký: Người trong thiên hạ náo nhiệt, là do theo lợi mà tới, người trong thiên hạ nhón nháo, đều là do lợi mà đi.

Chương 17

Điều Kiện Nhận Nuôi

“Ồ, Thiên Thừa, đây là nữ nhi trong truyền thuyết của con à?”

“... Không phải...”

Dự Lâm vương nói mấy câu thoái thác, nhưng lại như chỉ còn sót lại một hơi.

“Còn phủ nhận! Nhìn xem, đứa nhỏ này bám con thế cơ mà!”

Thái hậu nhìn bé con đang vui vẻ khoa tay múa chân chớp chớp mắt to trong lòng Dự Lâm vương trêu ghẹo nói.

“Đứa nhỏ này với nhi thân một chút quan hệ cũng không có mà!!”

Dự Lâm vương gần như phát khóc, vẻ mặt như kiêu ngày tận thế đến nơi. Thái hậu biết đứa con này đối với tiêu chuẩn đạo đức yêu cầu cao hơn bình thường, trò đùa này hẳn là không thể tiếp tục nữa rồi, thế nên bà liền thu lại nét cười gian trá, thật sự chăm chú đánh giá bé con trong lòng Dự Lâm vương.

“Quả là chẳng có chút quan hệ gì với con thật, trông còn xinh đẹp hơn cả con lúc nhỏ kia!”

Làn da trắng nõn, đôi mắt to đen láy tròn xoe, một đứa bé khả ái tới mức người gặp người thích, ấy thế mà trong một đêm nguyệt hắc phong cao lại bị vứt bỏ trước cửa lớn Dự Lâm vương phủ. Người bỏ đứa bé hẳn là cũng muốn tìm cho nó một gia đình tốt, nhưng mà không biết vì lý do gì trong ngàn vạn nhà quyền quý ở kinh thành lại cứ chọn Dự Lâm vương phủ, việc này khiến cho vấn đề đạo đức trong xã hội liền bị biến thành tin đồn tình cảm lưu truyền toàn kinh đô...

Bởi vì, nhân dân cả nước đều rõ một điều - Dự Lâm vương là người đàn ông độc thân hoàng kim!

Quý phủ của một nam tử chưa có vợ con đột nhiên có một đứa trẻ... Cái này mà không bị truyền ra thành tin đồn linh tinh gì thì đúng là đi ngược lại với lịch sử truyền bá từ lâu đời của nhân dân mà!

“Ôi ôi ôi, cười với ta này!!”

“Đừng có tưởng bở, không phải cười với muội đâu!”

“Xinh đẹp như búp bê thế này sao người làm cha mẹ lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ cơ chứ?”

“Tuổi nhỏ xem ra lớn, ba tuổi xem tuổi già.”

“Tương lai nhất định sẽ là một mỹ nhân khuynh thành!”

“Vương gia cũng thật là, nhận đứa nhỏ này thì cũng có sao đâu chứ?”

Trữ phi, người cũng có con gái cỡ tuổi này, đem bé con ôm vào lòng, tiếc nuối nói. Nhưng mà hoàng hậu sau khi nghe lời này lại lên cười trộm, còn Cung phi đã sớm cười ra thành tiếng.

Ngày đó Dự Lâm vương mang theo bé gái này tiên cung chính là muốn thái hậu nuôi giúp, thái hậu cũng biết là không thể để cô bé nhỏ này ở cái miếu hòa thượng ngay cả thị nữ cũng ít ấy, lập tức đáp ứng, nhưng mà bà cũng không quên chế nhạo con trai mình một chút.

“Ai gia nói rồi đó, lần này giúp con trông coi đứa bé, nhưng mà lần sau nhất định phải mang cả mẹ nó tới nữa, nếu không đừng hòng ai gia giúp nuôi lão nhi lão tam nhà con nhé!”

Dự Lâm vương còn chưa kịp thở phào vì trút được gánh nặng thì vẻ mặt liền méo xẹo, biểu hiện rất sinh động cái gọi là “Chết không nhắm mắt”.

Bé con cứ như vậy được lưu lại trong cung, tất nhiên là thái hậu chẳng chăm sóc nổi, thế nên nhiệm vụ cao cả này liền rơi xuống đầu đám người phi tần.

Việc nữ nhân yêu thích trẻ con không khác gì nổi lòng quạ đen khi nó nhìn thấy đồ vật sáng lấp lánh, tất cả đều là thiên tính, mà trong hoàng cung để có thể có được đứa con của chính mình - tuy không thể nói là rất khó, nhưng cũng không phải cứ muốn là có được. Cho nên công tác nuôi dạy trẻ này căn bản không cần thái hậu phân phó, mọi người đều tự giác xung phong nhận việc, thái độ phải nói là vô cùng tích cực.

Hai người đầu tiên là Dự phi cùng Thục phi, lý do rất rõ ràng chính là - cả hai nàng đều không có đứa nhỏ. Nhưng vấn đề lại là điều kiện của hai nàng quá mức đồng nhất, vậy nên ai sẽ là người nuôi đứa bé đây? Hai người giành giật hồi lâu, cuối cùng đành thương lượng thay phiên nhau chăm bé, may mắn là cung điện của hai người chỉ cách một ngã rẽ, đi lại cũng tiện lợi.

Nhưng kế hoạch này sau khi tiến hành được vài hôm, Dự phi cùng Thục phi liền ôm cô bé con đang gào khóc không ngừng đến cầu cứu hoàng hậu...

“Có phải sinh bệnh hay không?” Hoàng hậu sờ bé con trong ngực nhũ mầu, cũng không phát hiện ra bệnh tật nóng sốt hay cảm mạo gì.

“Đã truyền ngự y nhiều lần rồi, bệnh gì cũng không tra ra được.”

“Lúc mới đầu còn tưởng con bé lạ chỗ nên chưa quen được, nhưng mà đã mấy ngày rồi vẫn cứ tiếp tục khóc như thế, hoàng hậu nương nương, đây rốt cuộc là bị làm sao?”

Dự phi bổ sung tiếp lời Thục phi.

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm, nếu một đứa bé không ngừng khóc trong một thời gian dài thì chắc chắn một trăm phần trăm là chỗ nào đó xảy ra vấn đề. Chỉ là vấn đề sinh lý - y học không tra ra, vấn đề tâm lý - y học vẫn còn chưa phát triển đến như thế, huống chi đứa bé này khóc thì cứ khóc, nhưng lại không hề làm loạn chuyện ăn uống ngủ nghỉ, chỉ có ăn xong là lại lăn ra gào khóc. Hoàng hậu tuy là người từng trải nhưng căn bản cũng nghĩ không ra.

Mất thấy hai người Dụ phi cùng Thục phi đều không giải quyết được vấn đề này, hoàng hậu nghĩ một hồi rồi quyết định tìm Cung phi. Lúc Cung phi hạ sinh một đôi tỷ muội song sinh cũng đã bị làm cho điên cái đầu, đương nhiên hiện giờ chính là một tiền bối dày dặn kinh nghiệm.

Không đầy một lúc, Cung phi đã tới Hoàn Khôn cung. Nàng nhìn hai hậu bối đang luống cuống hết cả tay chân liền cười nhạt một tiếng.

“Đã nói hai người các muội chắc chắn không quen mà lại không nghe...” Vừa nói vừa đưa tay đón lấy đứa nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt, đứa bé đôi mắt to ngay cả chớp cũng không chớp nhìn Cung phi, đột nhiên ngừng khóc, nhưng còn chưa đợi Cung phi đặc ý với mị lực cùng khả năng của mình, bé con kia liền tiếp tục công cuộc gào khóc, không chỉ càng vang dội hơn so với lúc trước, mà còn khiến người ta thấy càng thêm tê tâm liệt phế.

Điều này giống như một cái tát tát thẳng vào mặt người hiếu thắng như Cung phi khiến nàng sượng mặt, không cam lòng đối mặt với thất bại, nàng liền quay ra phía hoàng hậu cùng hai người Thục - Dụ cam đoan nói:

“Lần này có vẻ là nghiêm trọng, nhưng cứ giao cho ta, ta không tin là một tiểu nha đầu thế này mà cũng không dạy dỗ được!”

Nghe Cung phi lấy mị lực của bản thân để bảo đảm, hoàng hậu vừa định nhắc nàng có phải là đặt quyết tâm nhầm chỗ rồi hay không thì đã thấy Cung phi ôm đứa bé biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng mà... Cung phi lần này đã thất hứa rồi.

Lúc Cung phi mang theo hai con mắt đen sì sì, tay bế đứa bé đang cất tiếng khóc đến rung chuyển trời đất tới trước cửa lớn Hoàn Khôn cung, mới chỉ cách thời điểm nàng rời đi có một ngày.

“... Suốt một đêm... Ta thật sự đã cố hết sức rồi...” Cung phi vô lực thều thào.

Mà đứa bé được chuyển từ lòng nàng sang lòng thị nữ cung hoàng hậu, căn bản không có ý muốn từ bỏ ý đồ khóc lớn.

Cung phi không có biện pháp, hoàng hậu cũng không có biện pháp, Khang phi cùng Trữ phi cũng có người phải chăm sóc, Huệ phi lại càng thiếu kinh nghiệm - nói cách khác, đám phi tần này hoàn toàn không thể trông cậy được.

Hoàng hậu cuối cùng đành phải kéo Cung phi cùng đứa nhỏ đi thỉnh giáo vị lớn tuổi nhất có tiếng nói nhất thái hậu.

“Xem đi xem đi!! Các con đúng là vô dụng! Ngay cả một đứa bé cũng không chăm nôi, kết quả còn làm phiền đến ai gia!”

Hoàng hậu, Cung phi hai người đều tự hiểu lần này đúng là rất mất mặt, cho nên cũng không mở miệng biện hộ, còn không quên ca ngợi kinh nghiệm dạy dỗ của thái hậu vài câu, hy vọng bà có biện pháp thích hợp để xử lý bé con có tuyến lệ dồi dào này.

Không biết là thái hậu có bí quyết gì, hoặc là người già trời sinh có vẻ mặt hiền lành, nên tiểu tử tông vẫn gào khóc thảm thiết từ lúc bước vào Nhạc Trữ cung lại yên tĩnh không ít. Nhưng mà không nước mắt ngăn nước mắt dài nữa, bé con thoát nhìn vẫn không có chút vui vẻ nào, lúc được thái hậu lão nhân bế vẫn luôn chu môi, rậm rà rậm rì không biết là nói gì.

Sau lần đó, không lâu sau hoàng hậu phát hiện ra một điều rất quái dị.

Buổi sáng hôm nay hoàng đế hoàng hậu cùng nhau đến vấn an thái hậu, sau khi hành lễ xong hoàng đế liền trưng lên vẻ rất hưng phấn hỏi:

“Cháu gái mới của trẫm đâu rồi? Đưa cho trẫm nhìn cái nào!”

Vì tất cả mọi người đều biết cuộc sống sinh hoạt cá nhân của Dự Lâm vương nghiêm ngặt chặt chẽ tới mức một con ruồi cũng không bay lọt qua, cho nên hiện tại mới có chút điểm yếu để cho mọi người lấy ra trêu chọc, chỉ tiếc đối tượng trêu chọc hôm nay không có ở đây nên hiệu quả giảm rõ rệt.

“Lời này đừng có nói trước mặt Thiên Thừa nữa, ai gia thấy nó cũng không chịu nổi nữa rồi.”

Thái hậu dặn dò hoàng đế, đồng thời đem bé gái ra. Cũng chỉ mới có vài ngày, nhìn thân thái đứa bé so với lúc mới tiến cung rõ ràng khác không ít: cơ thể mặc dù vẫn mập mạp nòn nà do dinh dưỡng tốt, tuy nhiên nhìn chung lại vẫn cảm thấy có chút thiếu tinh thần, nhiều dấu hiệu uể oải không phấn chấn.

“Đứa nhỏ này làm sao thế? Trông chẳng có chút tinh thần nào cả.” Điểm đó hiển nhiên hoàng đế đã nhận ra.

“Aizz... Ai mà biết chứ! Cơm vẫn ăn, giường vẫn ngủ, chỉ là cả ngày trưng ra cái vẻ ỉu xìu lạnh nhạt...”

Thái hậu khó xử giải bày, chuẩn bị đưa đứa nhỏ cho hoàng hậu. Trẻ con lúc vừa mới tỉnh ngủ, thấy có động tĩnh liền bất mãn mở to mắt ra nhìn, ấy thế mà lúc cô nàng nhìn đến chỗ hoàng đế liền trở nên hờn hờ như vừa tìm ra đại lục mới, tinh quang bắn ra bốn phía, coi bộ dạng ỉu xìu suy sút vừa nãy như hoàn toàn không tồn tại, đôi tay bé bé khua loạn xạ, ra vẻ rất muốn được hoàng đế “Âu yếm”.

Hoàng đế cũng bị phản ứng bất thành linh này của con bé dọa, theo bản năng liền ôm chầm lấy, kết quả là thấy tiểu nha đầu này đang hạnh phúc mỹ mãn lôi lôi kéo kéo vạt áo hoàng đế, vui vẻ làm bầm một câu.

“Ôi! Không ngờ trầm lại được hoan nghênh như vậy đây!!”

Biến hóa trong nháy mắt này, khiến cho hoàng đế có cảm giác vô cùng tự hào, nhưng lại khiến cho hoàng hậu dấy lên sự nghi ngờ. Trong ấn tượng của hoàng hậu, độ hấp dẫn của hoàng đế đối với trẻ con đều là dưới mức bình thường, từ đứa đầu tiên đến đứa cuối cùng hiện tại, chẳng có đứa nào tỏ ra là quá hứng thú với hắn cả, sao đột nhiên lại có thể thay đổi như thế?

Bên này hoàng hậu đang suy nghĩ, bên kia hoàng đế đã có chút chật vật khi ôm đứa bé, lão cung nữ hầu bên cạnh thấy bộ dạng của hoàng đế liền tiến tới ôm lấy đứa nhỏ. Ai biết vừa mới ôm đứa bé ra khỏi vòng tay hoàng đế, nước mắt của nó tựa như vòi nước mở van ào ào chảy xuống, khôi phục lại trạng thái khóc đến long trời lở đất như bình thường.

Cuối cùng, vẫn là hoàng hậu tiến đến ôm lấy đứa bé, nhét vào lòng hoàng đế... Thế là nó ngừng khóc.

Ôm đi... Khóc.

Nhét trở lại... Hết khóc.

Lại ôm đi... Khóc.

Thử tới thử lui mấy lần, hơn nữa còn phát hiện ra càng gần hoàng đế tiếng khóc càng nhỏ, càng xa hoàng đế tiếng gào càng to, quả thật so với chột âm thanh còn nhạy bén hơn!!

“Đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Thái hậu đại diện cho tất cả những người có mặt hỏi một câu, nhưng căn bản không có ai giải đáp nổi.

“Thiên Thừa, con xem... Đứa nhỏ này chỉ theo hoàng huynh con thôi, nhưng mà hoàng huynh con sao chăm sóc con bé được, ai gia thấy lúc ở chỗ con nó cũng không khóc, hay là con bế con bé về đi được không...”

Hôm sau thái hậu liền triệu kiến Dự Lâm vương, đem tin tức mang tính chất hủy diệt này nói cho hắn. Để chứng thực lời này không giả, tất cả phi tần hậu cung đều cùng lấy mình ra thí nghiệm, mà đứa bé kia cũng rất biết phối hợp, khóc lóc náo loạn một đám người đang nhào đến ôm ấp.

Lúc nhìn thấy Dự Lâm vương thật giống như nhìn thấy đồng hương, hai mắt đầm nước, vừa cười vừa cố gắng tiến tới sát hắn, so với hoàng đế lúc trước còn thân thiết hơn không ít.

“Đứa nhỏ này cùng Vương gia hợp ý như vậy, Vương gia hay là tiếp tục giữ con bé lại trong phủ đi.”

Trữ phi không đành lòng nhìn đứa bé khóc, đứng dậy khuyên nhủ.

“Đúng thế đúng thế, nếu trong phủ thiếu thì trong cung sẽ điều đến thêm mấy người!”

Hoàng hậu tính toán cẩn thận nói.

“Đám người trong thiên hạ là nói năng lung tung thôi, ai chẳng biết Thiên Thừa con chính là người thành thật nhất chứ!”

Thái hậu nhanh miệng để thêm một câu.

Dự Lâm vương trong lòng vốn cũng không muốn, nhưng tiểu cô nương vừa nãy khóc đến muốn chết đi sống lại hẳn cũng đã thấy, thật sự là hẳn cũng không nhẫn tâm để đứa bé ở đây. Tuy rằng không rõ ai đã đem tiểu hài tử đặt trước phủ của hắn, nhưng đã đặt ở phủ của hắn... Hẳn... Hẳn có thể không phụ trách sao? Bản năng Ngũ giảng tứ mỹ đã phát huy năng lực thôi miên vô cùng cường đại, khiến cho Dự Lâm vương gần như không thể tự chủ, đồng ý tiếp nhận đứa nhỏ.

Chuyện đã thành thế này, trừ bỏ đồng ý thì còn có thể làm gì? Dự Lâm vương không khỏi thở dài, cúi đầu đánh giá cẩn thận bé con đang dùng sức cọ vào người hắn, vừa hay bắt gặp ánh mắt của đứa nhỏ.

Ánh mắt của bé con thật sự rất thần kỳ, trong sáng như một khối cầu thủy tinh, phản xạ ánh sáng lấp lánh, giống như ngăn cản mọi thứ dơ bẩn trên đời, Dự Lâm vương bị ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh của tiểu cô nương trong lòng nhìn chăm chăm, tâm lý có chút chướng ngại tựa hồ biến mất, khóe miệng cong lên theo một đường cong nhỏ.

“Khởi bẩm thái hậu, Huy Trữ công chúa và Phò mã đến!”

“Ôi chao! Đó là nữ nhi của nhà tiểu Ngũ sao, cho ta xem chút nào!!”

Một câu của Huy Trữ công chúa tựa như một cơn bão, nháy mắt đã đem không khí cha con vui vẻ hòa thuận quét sạch không còn một mảnh. Dự Lâm vương nhìn vị tí tí không biết từ đâu xông ra này, mặt mũi tay chân gần như run lẩy bẩy.

Thái hậu ở trong lòng cũng tự mắng mấy câu, bà vừa mới nói miệng lưỡi thế nhân không cần để ý, bây giờ con gái mình lại chạy ra phá hoại, vì thế nên sắc mặt khó coi nói:

“Sao hôm nay lại tiến cung thế?”

“Mẫu hậu, chúng ta không phải đã nói hôm nay đến bàn chuyện hôm sinh thân của con bày mấy bàn tiệc rượu sao, hôm nay con mang tới...”

Huy Trữ công chúa vừa định lấy ra mục lục đồ đạc phải có hôm đấy thì liền nghe thấy bé gái ở trong lòng Dự Lâm vương gào lớn một trận. Lại nhìn thấy tiểu gia hỏa kia mặt mũi hồng hào phấn nộn, hai mắt sáng lấp lánh, tay nhỏ bé khua loạn xạ, trong tiếng kêu lại ẩn chứa cảm xúc vui mừng như điên khó có thể

hình dung được, làm mọi người nghe thấy rất khó hiểu. Mọi người quay ra nhìn chỗ nàng đang giãy dụa, hóa ra là đang ồn ào muốn lao tới chỗ Phò mã Thôi Cảnh. Thôi phò mã luôn là bảo bối làm dáng của Huy Trữ công chúa, hôm nay vẫn sáng chói như cũ.

Nhưng gần đây công chúa đang đi theo con đường khiêm tốn trang trọng, cho nên Thôi Cảnh hôm nay mặc trường bào màu xanh thủy hoa, thêu hoa văn cá chép hoa sen bằng chỉ bạc, tỏa ra ngân quang, mộc mạc thanh thuần hơn rất nhiều - đương nhiên, gương mặt đệ nhất thiên hạ kia vẫn không chút thay đổi.

Mắt thấy bé con tinh thần phấn khởi cùng với vẻ mặt kinh ngạc của Thôi Cảnh, trong đầu hoàng hậu dần nảy ra một ý nghĩ mơ hồ, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy đúng, nhưng mà lại khiến nàng không tin nổi: Nếu nói giữa người được hoan nghênh và không được hoan nghênh của đứa nhỏ này có gì khác biệt, trừ bỏ giới tính có lẽ cũng chỉ là ngoại hình mà thôi...

Không thể nào...

“Rất giỏi! Không nghĩ tới người còn nhỏ mà đã có con mắt tinh tường như vậy, phò mã của bản công chúa quả nhiên là già trẻ đều hạ gục mà!!”

Không đợi hoàng hậu đưa ra lời giải thích hợp lý, Huy Trữ công chúa đã từ xa kích động chạy tới chỗ đứa nhỏ, không ngừng lôi kéo cái tay nhỏ bé béo mập của đứa nhỏ, rất có cảm giác khi anh hùng hội ngộ.

“Ngũ đệ, đem đứa nhỏ này cho ta đi, ta cam đoan sẽ bồi dưỡng ra một nhân tài!!”

Huy Trữ công chúa vừa nói vừa bế lấy tiểu cô nương nằm trong lòng Dự Lâm vương, mà bé con vừa rồi còn sống chết không chịu rời khỏi bây giờ chỉ lo há cái miệng không có cái răng nào nhìn mục tiêu mới cách đó không xa ngây ngô cười.

Trẻ con đều ngây ngô, thuần khiết, không bị các điều kiện hấp dẫn của thế tục làm ảnh hưởng...

Dự Lâm vương mờ mịt nhớ đến ý nghĩ mới nảy ra trong đầu mình, đau khổ nghĩ ngợi.

Chương 18

Tự Truyện

“**R**ất có cốt khí đó!! Cái tên Lâm Hoàn bảo thủ ấy!! Trẫm chẳng qua thuận miệng nói một chút, sửa một tí thì trời sập xuống chắc?! Đã thế còn nói trẫm lần sau không được viện cái cớ này nữa! Lần sau? Hừ! Lần sau trẫm trực tiếp đem hắc kỵ đến phía đông ngõ chợ, dí đao vào cổ hắc xem hắc có sửa hay không!!!”

“Ôi trời, Hoàng thượng, tội gì phải tức giận với đám sử quan đó, bọn họ chỉ là đám mọt sách mọt mực chúi đầu vào sách vở mà thôi.”

Cung phi ôn nhu an ủi hoàng đế, vừa dùng ngón cái cùng ngón trỏ ma xát bên tai hoàng đế.

Nhưng có lẽ phương pháp giảm bớt tức giận này của nàng kém xa độ am hiểu ma sát trên giường, cho nên hoàng đế vẫn như cũ tức giận than thở:

“Đây còn là ở trước mặt trẫm đấy! Nếu mà là chỗ trẫm không thấy thì ai mà biết bọn họ còn viết thế nào nữa? Không thể chấp nhận được! Lâm Hoàn hẳn là cái gì!!”

Hoàng đế càng nói càng kích động, càng nghĩ càng tức, vậy nên đã quên luôn ở cách đó không xa có một vị sử quan đang đứng trực, hẳn không chỉ có chức vụ giống như Lâm Hoàn, mà trình độ chuyên nghiệp cũng tuyệt đối là có một không hai, lúc này đang nghiêm túc ghi chép lời nói của hoàng đế: “Trong đó viết: Lâm Hoàn hẳn là cái gì.”

Không tệ, ngay trước mặt của hoàng đế mà dám làm cho hắn nóng giận, chỉ có thể là một đám người mang tên “Sử quan ghi chép cuộc sống thường ngày”, mà chuyện khiến hắn càng bực mình hơn là, đám sử quan này luôn vô cùng nhiệt tình ghi chép từng câu hắn nói vào trong mục cuộc sống thường ngày - nhiệt tình tới mức trích gần như nguyên văn trăm phần trăm.

Vốn là việc này đối với người đang tại vị có tác dụng đốc thúc từ lời nói đến việc làm, nhưng mà phạm là con người, sao có thể không nói năng thiếu suy nghĩ vài lần chứ? Vì thế, do một câu: “Làm mình quân còn khổ hơn cả tiểu nhị khách điểm” hoàng đế thuận miệng nói ra, sếp lớn hắn liền gây thù với đồng chí “Tiểu bí” họ Lâm, mặc dù cuối cùng Lâm sử quan không đem ghi chép lại câu này, nhưng chính thái độ “Ta là chính nghĩa ta sợ ai” kia của hắn lại chọc cho hoàng đế phát điên một trận.

“Aizzz... Chẳng lẽ trẫm lại trơ mắt nhìn đám mọt sách dẫm đạp lên hình ảnh của mình như vậy sao?”

Hoàng đế thở dài thườn thượt.

Nghĩ đến sau khi hắn được trăm tuổi, mọi người sẽ phát hiện ra một đồng các thể loại phát ngôn phản xã hội phản nhân loại phản khoa học ở trong ghi chép thường ngày của hắn, tâm tình hoàng đế liền như lông bị cạo sạch đi mất, muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu, càng làm cho hắn càng oan ức hơn nữa chính là: hắn thậm chí còn không nhớ bản thân đã phát ngôn ra câu này nữa mà!

“Hoàng thượng chẳng lẽ không thể cho người lên đem ghi chép này đi sửa lại sao?”

Cung phi vừa dứt lời, hoàng đế đã tặng cho nàng một cái nhìn xem thường, đem hai chữ “Tầm thường” gắn sau ót Cung phi.

“Mấy cái thứ đó lúc trẫm còn tại vị ngay cả liếc mắt nhìn một cái còn không được, huống gì sửa? Trừ phi trẫm nuôi được đứa con nào hiếu thảo, biết đường giúp trẫm tu bổ còn đỡ!”

“Vậy thì người tự mình biên soạn sách đi, lưu truyền hậu thế, chứng thực thanh danh thôi!”

Đối với những lời này của Cung phi, hoàng đế căn bản không cần đảo mắt suy nghĩ, bởi vì hẳn nhận thấy khả năng thành công của đề nghị này - là rất lớn!

Theo như tiêu chuẩn ước lệ từ trước tới nay, chương đầu của tự truyện nên bắt đầu kể từ các thành viên trong gia tộc. Cái gọi là người sinh ra ở đâu, nước từ chỗ nào chảy đương nhiên nên nói cho nó rõ ràng một chút. Ở chỗ này so với những kẻ vắt hết óc để viết cho tổ tiên thêm huy hoàng thì hoàng đế coi như có ưu thế tuyệt đối, lịch sử vinh quang gia tộc chính là hạ bút thành văn viết đến khi chuột rút cũng chẳng hết...

Nhưng mà huy hoàng quá lại chính là một vấn đề lớn.

Đừng nói đến cái gì gọi là ba đời làm quan, hay là công đức công hiền gì đó, chính là tùy tiện vớ bừa một phương diện của một cá nhân thôi cũng đã thành mấy tác phẩm dài vĩ đại luôn rồi. Chính mình vẫn còn chưa được vào đề đâu, ấy thế mà đã viết ra đến hơn trăm vạn chữ có khi không được hay lắm. Với cả cái này người nào cũng biết cả rồi, ở đây lại chỉ ghi mấy cái quan trọng, không những không phù hợp với cách hành văn ngắn gọn đơn giản, lại còn khiến cho người đời nghi ngờ. Cho nên, hoàng đế cẩn thận đem phụ thân, ông nội, ông cố nhìn lại một lượt, phát hiện thật sự không có cách nào để tối giản, đành phải đem tên tục, thụy hào, thời gian tại vị của tổ tiên viết hết ra.

Cái này nghe giống như điền mẫu đăng ký hộ khẩu dân cư... Thật sự là đi ngược lại với ý kiến ban đầu của hoàng đế quá rồi. Chương thứ nhất nói về quá khứ coi như là thông qua, chương thứ hai chắc nên nói nhân vật chính được sinh ra như thế nào, vì thế nên hoàng đế liền đi tới Nhạc Trữ cung.

“Lúc hoàng thượng sinh ra đang là ban ngày mà, lấy đâu ra mà sao với trăng chứ?”

“Vậy còn mây lành đâu? Hay là ánh sáng cát tường gì gì đó?”

“Lúc giữa trưa mặt trời lên cao, mây lành thì không có đâu, nhưng ánh sáng thì đúng là rất chói mắt đó!”

“... Vậy còn tiếng khóc như diêm báo, thân mang kỳ trân dị bảo...”

“Hoàng Thượng người nói bậy bạ cái gì thế? Sao có thể có chuyện đó được!”

Được rồi, xem ra vụ mang thai mười hai tháng, trong phòng có thần tiên thế nào, trời hạ lạc tinh ra sao, vừa sinh đã cất tiếng cười gì đó, lại còn tay cầm vàng bạc kho báu vân vân... hoàn toàn lừa đảo. Nhưng mà làm một đế vương, kể cả là cấp thấp nhất sinh ra đi nữa, sao lại có thể không có gì chứ?!

“Chẳng nhẽ không có sự kiện gì khiến người ta khắc sâu ấn tượng hay sao?”
Hoàng đế nhìn về mặt không quan tâm của thái hậu, tuyệt vọng thở dài.

“... Khắc sâu ấn tượng... Cũng không phải hoàn toàn không có đâu...”

“Ha!”

Hoàng đế lập tức vực dậy tinh thần.

“Ta nhớ hôm đó thời tiết vốn rất tốt, sau khi hoàng thượng sinh ra trời lại mưa to tầm tã, thủy đạo trong cung không thoát nước kịp, Bách Hà cung An phi ở địa thế lại thấp, nước chảy ngược vào bên trong, lúc ai gia vào thăm váy còn bị dơ nữa, cái váy đó vừa mới được đưa tới, ai gia còn đau lòng một thời gian rất lâu mà! Thế nên ai gia mới nhớ rất rõ!”

“...”

Cái này sao nghe... sao mà nghe giống điềm xấu quá vậy?!

Nhưng mà sau khi hoàng đế trở lại ngự thư phòng, cân nhắc một lượt, vẫn quyết định sử dụng phương pháp biến phế vật thành bảo bối, vậy nên mở đầu chương hai của tự truyện, hắn đã viết:

“Thời điểm trầm hạ sinh, trời giáng cam lộ, tất thủy trong hoàng cung qua cơn mưa đều được nhẹ nhàng thanh tẩy đến khoan khoái sạch sẽ...” chương thứ hai cũng có thể tạm coi là có rồi, vì thế nên hoàng đế bắt tay vào chuẩn bị chương thứ ba, cái này chắc nên nói về thời niên thiếu. Nói thế nhưng ít nhất cũng phải là “Tuổi nhỏ ôm chí lớn, ít đùa nghịch, chong đèn đọc sách” nghe còn được được, vấn đề là hoàng đế nghĩ bản thân mình làm sao mà vĩ đại được như thế chứ, cho nên tốt nhất vẫn nên đi tìm chút tư liệu là hơn, tiện kích thích linh cảm.

Chân vừa đứng, vẫn là đi tới Nhạc Trữ cung của thái hậu.

“Thật không ủng hộ công ai gia nuôi người a, Hoàng thượng, câu này người hỏi là đúng người rồi đó!”

Thái hậu nói như thế, sau đó miệng lưỡi bắt đầu trở nên lưu loát. Chỉ có hoàng đế càng nghe là lòng càng lạnh - nếu mà viết theo lời thái hậu kể, vậy thì căn bản đâu phải là tự truyện của hắn nữa chứ, chi bằng nói đó là tập hồi ký của thái hậu cho xong!!

Đối với yêu cầu muốn tập trung miêu tả hình tượng mẫu tính sáng chói của thái hậu bà, hoàng đế đã có suy tính ngoài đồng ý trong cự tuyệt, mà mục tiêu kế tiếp hắn muốn đề cập đến chính là bạn thời thơ ấu của mình, nhưng vấn đề là bạn chơi cùng hoàng tử thì đúng là... ít đến thăm thương.

Thư đồng?... Dám người đó có mà dám nói thẳng.

Huynh đệ?... Tên Chiêu Huy mèo rừng thì thôi đi, không tính chuyện hắn ở quá xa, chính là miệng chó của hắn chẳng bao giờ nhả ra ngà voi cả... Vậy thì chỉ còn Thiên Thừa thôi.

“Chuyện trước đây của hoàng huynh sao...” Dự Lâm vương cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát.

“Thần đệ nhớ trước đây từng bị hoàng huynh cùng tứ ca xui đại đi nghịch tiên hạc mới được tiến cống, kết quả là nó mổ cho rách cả da, lại còn bị phụ hoàng mắng cho một trận nhớ đời.”

“Ai bảo đệ nhớ cái chuyện này chứ! Trẫm muốn hỏi là trước đây mình đã từng làm chuyện gì thật vĩ đại chưa ấy?!”

“Vĩ đại?... Nghe nói Đường tiên sinh từng đặc biệt khen ngợi hoàng huynh có năng lực làm việc rất mạnh...”

“Thật sao?”

“Hoàng huynh người phá hỏng ghế dựa của tiên sinh, lại còn làm tới mức bên ngoài không phát hiện ra, hại tiên sinh ngã đến gãy cả thắt lưng...”

Dự Lâm vương nói xong liền nở nụ cười.

“A! Trẫm nhớ rồi! Sau đó phụ hoàng còn sai người ấn trẫm xuống đất đánh một trận, cái này đại ca rõ ràng cũng tham gia, vậy mà trẫm không khai ra huynh ấy, rõ là lỗ lớn mà!!”

Chiếc hộp ký ức vừa được mở, hoàng đế cùng Dự Lâm vương liền cùng nhau hàn huyên liên miên không ngừng tới tận trưa, từ trò chuyện chim non, lội sông bắt cá đến cầm cốc dọa cung nữ, thả chó dọa thái giám, nói đến độ khoái trá vô cùng, khoái trá tới mức Dự Lâm vương đã xuất cung, hoàng đế mới nhận ra rằng chính sự của bản thân vẫn còn chưa có làm.

Aizzz... Sao trong trí nhớ đều là mấy cái chuyện chọc phá người khác cùng bị đánh bị mắng không vậy trời, muốn tăng bóc cũng không tăng nổi, còn chuyện gì kỳ quái hơn nữa đây?! Chương ba... Tả cảnh đi, để tạm qua một bên, suy nghĩ chương bốn trước vậy.

Qua thời kỳ thiếu niên bắt đầu thời gian trưởng thành, đây chính là chương quan trọng nhất trong nội dung tự truyện, bởi vì lúc này mấy cái nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan, tình yêu quan, cái này quan cái kia quan đều đã được định hình rõ rệt, hướng chi còn là thời điểm hoàng đế hần sắp đăng cơ có thể hô phong hoán vũ chỉ đâu đánh đấy, theo lý thuyết hần phải là thời đại hoàng kim đặc ý nhất của hần mới đúng, nhưng mà - xin chú ý cho, đây chỉ là “Lý thuyết” thôi.

Còn trong thực tế hoàng đế cầm bút cả nửa ngày, ngậy người cả nửa tiếng cũng không viết nổi một chữ. Loại cảm giác này giống như là đong nước biển khơi, đếm cát trên bãi ấy, đã tự rõ ràng cả rồi, vậy mà vẫn không biết bắt đầu thế nào. Tóm lại là, giống y như chương một, quá lảm chuyện!!

“Chuyện đáng để ghi nhớ sao... Ngày nô tỳ nhập cung khăng định cũng rất là đáng nhớ, nói đến ngày đó...”

Cung phi thao thao bất tuyệt, trí nhớ chính xác tới mức có thể so với bộ nhớ máy tính, sau đó tự truyện của hoàng đế liền biến thành “Hôn lễ long trọng của ta”.

“Cổ nhân nói ‘Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bảng vàng’, đó là những thời khắc rất đáng nhớ, tuy nhiên nô tỳ hy vọng Hoàng Thượng có thể ghi nhớ mấy bộ sách mà nô tỳ đề cử, đối với việc phổ cập dân trí cũng khá có ích, ví dụ như “Thối tư lục”, “Điều ngọc tập”, “Pháp ngôn”...” Dưới ý tưởng của Khang phi, tự truyện của hoàng đế dần tiến tới “Một trăm cuốn sách học sinh nên đọc ở thế kỷ 20”.

“Con cái là một chuyện rất quan trọng, hoàng thượng đương nhiên là phải viết vào, lúc hài tử còn nhỏ ấy...”

Trữ phi chậm rãi cởi mở chia sẻ tâm đắc lúc nuôi con, đem biến tự truyện của hoàng đế thành “Bách khoa mang thai và nuôi con”.

“Hoàng hậu thì sao?? Có muốn bổ sung thêm cái gì không?” Hoàng đế nằm trên nhuyễn tháp ở Hoàn Khôn cung, vô lực hỏi.

“Nếu đã là Hoàng thượng người viết, vậy thì theo ý của người là được, nô tỳ còn có cái gì mà ý kiến chứ?”

“Ừ, vẫn là hoàng hậu am hiểu lòng người.”

Hoàng đế đứng dậy cầm chén trà uống một ngụm, căm giận nói:

“Đây là tự truyện của trẫm đó!! Tự truyện!! Các nàng ấy rốt cuộc có biết tự truyện là để làm cái gì không?”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn mấy tờ bản thảo trên bàn trà, thật ra thì nàng cũng không biết hoàng đế định đem tự truyện của mình biến thành cái thể loại gì, nhưng nàng biết rõ một chuyện - tự truyện ấy, còn không phải là để YY sao, đã là YY, vậy thì để tùy ý tác giả là được rồi.

Tuy rằng mỗi chương cần nhắc rất là lằng nhằng, nhưng dàn ý của hoàng đế có vẻ đã tương đối, mà hần cũng không có bắt tay vào biên soạn ngay. Thứ nhất, hoàng đế không phải thanh niên văn vẻ, không thể một lần xong luôn được. Thứ hai, trước khi chính thức viết hần cũng cần tìm nhân sĩ chuyên nghiệp đến cố vấn một chút.

Đám sử quan tuy thái độ khiến hoàng đế hết sức bức bối, nhưng năng lực công tác chính là rất đáng công nhận, bởi vậy hoàng đế mời đến Chính tổng tài Quốc sử quán (chức quan đứng đầu quốc sử quán) đến giúp hần kiểm tra. Vị này cũng đã từng tham gia biên soạn bản thập lục của tiên đế, cho nên hoàng đế

trước mặt hắn vẫn còn tồn tại chút khiêm tốn khách khí, chỉ đem đưa đại cương cho hắn xem, sau đó im lặng chờ câu trả lời thuyết phục của đối phương.

“... Không biết hoàng thượng tính xuất bản quyển sách này dưới hình thức gì...”

Lão chuyên gia nhìn cả nửa ngày, bất chợt hỏi hoàng đế mấy vấn đề liên quan đến việc tiêu thụ như vậy.

“Hình thức?? Không phải tự truyện sao?”

“Là như vậy, những sách có thể coi là biên soạn cho hoàng thượng chỉ bao gồm mấy loại thập lục, hội yếu, thời chính, sắc lệnh, ngự tập này thôi, không có loại ‘tự truyện’ này, huống chi ngoài mấy loại trên thì các thứ khác đều không được truyền bá rộng rãi, thân nghĩ hoàng thượng hẳn cũng không muốn chúng bị người ngoài biết.”

Lão nhân ngữ điệu không nhanh không chậm, nét mặt cũng không gấp gáp không hòa hoãn, nhưng lời nói lại mang hàm ý tự truyện của hoàng đế không phù hợp với phạm vi chi trả để xuất bản, mà quốc sử quán cũng sẽ không vì nó mà thanh toán đâu.

“Trẫm vốn không định biên soạn sách, là trẫm tự mình viết không được sao!”

“Vậy thì chính là tác phẩm tư nhân của Hoàng Thượng rồi, thân đây là quan viên Quốc sử quán, cũng không có tư cách bàn luận xem nó tốt hay là xấu.”

Một cách nói khác chính là không được lợi dụng thời gian làm việc để hỏi ông mấy chuyện cá nhân này.

Hoàng đế không tránh khỏi việc rất bực bội, nhưng là người văn minh lớn lên trong tư tưởng giáo dục kính già yêu trẻ, hoàng đế cố gắng không nổi điên, nhưng mà lúc nói tiếp thì khẩu khí không còn tôn trọng hòa hoãn như lúc đầu nữa.

“Vậy thì xét trên góc độ của một văn sĩ, khanh cảm thấy đại cương này của trẫm như thế nào??”

“Theo như các bộ sách đang được lưu truyền trên phố mà nói, có gia huấn, chí minh, tạp sử cùng tiểu thuyết bách gia tổng hợp nhiều thể loại, chính là... Tự truyện của hoàng thượng... hình như không được phân vào loại nào cả...”

Đến lúc này hoàng đế không nhịn được nữa, ý của ông già này chính là trên góc độ của một tác phẩm văn học mà nói, tự truyện của hắn căn bản là nửa điểm cũng không có mà!!!

“Ngươi rớt cuộc có ý gì?!! Nói cho rõ ràng đi!!”

“Thần không dám, chỉ là thân thân là sử quan, có trách nhiệm phải viết đúng sự thật, không tránh khỏi có chút cứng nhắc khó khăn.”

Lão học giả thân tuy già nhưng tâm không già, tư thế đứng vững vàng đối mặt với hoàng đế.

Hoàng đế vừa thấy cái tác phong đập đầu vào tường cũng không xem xét lại này của ông, da đầu liền run lên như thể sắp nổi bão, vấn đề chế độ cũng không thềm câu nệ nữa, liền tung ra một câu hết sức hung dữ:

“Sách này ra hay không ra, tạm thời hôm nay không bàn nữa, hôm nay người đem đi đưa cho mỗi sử quan chép lại một bản, từ nay về sau cho dù biên soạn hay là làm cái gì, cứ có đề cập đến trẫm thì phải viết theo ấn bản này cho trẫm!!”

“Nương nương người thấy nội dung trên này có phải rất quen không?”

Hôm nay Khang phi tới gặp hoàng hậu, thuận tiện còn cầm theo một cuốn tiểu thuyết dân gian mua ở cửa hàng quen.

“... Hình như có chút, nhưng sách này...”

Hoàng hậu lần nữa đánh giá lại bìa của cuốn sách - “Tử sắc tài vận truyền”, cái tên này cùng với đại cương tự truyện của hoàng đế nàng từng xem qua trước đây thực sự chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng mà nội dung trên đây có khác gì từ cùng một mà ra đâu cơ chứ???

“Sách này là ai viết?”

“Không rõ nữa, tác giả viết mấy cái văn nhân sự này quá nhiều, lại toàn là mấy kẻ vô danh tiểu tốt, ai có thời gian đi tìm xem họ là ai?”

“VẬY MUỘI ĐÃ ĐƯA CHO AI XEM CHƯA?”

“Đương nhiên là chưa, thần thiếp cảm thấy không thích hợp, đem cho nương nương xem trước, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nghe người bán sách nói, quyển sách này đang rất được hoan nghênh ở chợ, truyền bá rộng khắp, chỉ sợ... sớm muộn gì...”

Nghe Khang phi muốn nói lại thôi, hoàng hậu cũng hiểu rõ Khang phi có cùng nỗi lo với nàng, không khỏi thở dài.

Hiện tại trong cung ai cũng biết, hoàng đế đang náo loạn chuyện với sử quan kia. Nếu như để hắn biết được cuốn sách đáng ra đang ở trong quốc sử quán lại trở thành sách lậu ở dân gian, đã thế còn thêm mắm dặm muối xuyên tạc thành tác phẩm hạ cấp, không biết sẽ còn tức giận tới mức thiên địa quỷ thần cùng sợ hãi thế nào đây!

Kế sách bây giờ, cũng chỉ có thể chuẩn bị đầy đủ, đợi tương lai núi lửa bùng nổ cũng có thể an toàn mà an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của hoàng đế, nhưng mà - hoàng hậu đóng bản tiểu thuyết trong tay lại - ít nhất nàng cũng có thể nói là “Người xem, tác phẩm được hoan nghênh như vậy không phải cũng dựa vào dàn ý người viết ra sao!”